

som muligt; og under hele det timelange Maaltid saae hun ikke en eneste Gang hen paa ham. Alligevel lagde hun Mærke til, at han imod Sædvane næsten ikke rørte Karaflerne. Paa en besynderlig tilskuestillende Maade fyldte han Gang efter Gang sit Glas med Vand, som han derpaa akkurat farvede med et Par Draaber Vin. Det var, som havde han en bestemt Hensigt dermed; som vilde han paa Forhaand sikre sig imod at kunne mistænkes for at handle under Paavirkning af Alkohol.

En vild Angst greb med eet Jakobe . . . Hvad havde det gale Menneske i Sinde?

Middagen forløb dog, uden at der skete noget. Selskabet spredte sig i Haven, de unge Damer med Cigaretter, Herrerne med Philip Salomons privat indforskrevne »Bock«-Cigarer. Men kort efter at Fru Salomon, Jakobe, Aron Israel, Eybert og et Par andre af de Damer og Herrer, der ikke røg Tobak, havde taget Plads omkring Bordet inde i det lukkede Bjælkelysthus, hvorfra Kaffen blev udskænket, formørkedes dettes Indgang af Pers bredskuldrede Skikkelse. Hans Ansigt var stadig sorgløst og smilende, men Holdningen udfordrende.

»Undskyld, Hr. Sidenius,« sagde Fru Salomon, der i den sidste Tid var optraadt med megen Bestemthed overfor sin Søns paatrængende Ven. »Her maa ikke ryges. Ivan er vist nede ved Vandet. Kaffen skal straks blive bragt derned.«